Any XVI 15 CENTIMS Núm. 751

PAPITU

—Sí, Manel, sí; el dia que vaig casar-me, ho vaig fer d'amagat.
—No caldria més que ho hagués fet en públic!

LA MÁQUINA PREDILECTA!!...

Demaneu la prova a

ORBIS, S. A. - Balmes, 12

SI US AGRADA REMENAR

En totes les ocasions
veniu--me a comprar els bastons
que'n tinc deu mil per triar.

FABRICA: Passatge Bacardí (Rambla - Plaza Real)

Leed siempre

EL CALOYO

Semanario festivo militar

Sale los sábados **Precio: 10 cts.**

Llegiu cada dijous XUT!

TEATRE COMIC

Tots els dies: Extraordinari èxit
¡AVE CÉSAR!

POMPEIA

Tots els dies: Grans concursos de rumba, prenent-hi part les artistes *Perla Mora, La Cleo, Perla Malagueña, Adela Puerto, Argentinita, Ofèlia y Carmen Fontán.*

ROYAL CONCERT

Pepita Mijares - Bella Charito - Ideal
Coralito i Niña Utrera

NOVELTY

El famós temple de l'alegria i de les noies més ben formades. Tots els dies, tarda i nit, admirareu les més aplaudides estrenes del music-hall

MONTE CARLO

Estrella: CARMEN CABALLERO

Demaneu

VODEVILS PAPITESCS

Preu: 50 cts. ex.

De venda en la nostra Administració.

LA EDUCACION SEXUAL

Segona edició

Obra de grandíssim interès

Capítulos que contiene la obra: Anatomía, fisiología y preservación de los órganos sexuales. Medios científicos y prácticos de evitar el embarazo. Las razones morales y sociales del neo-malthusianismo. El amor libre y la maternidad. La procreación consciente y limitada.

Un volum de 350 pàgines amb il·lustracions **3'50 Ptes**

VUESTROS ZAPATOS tendrán TRIPLE duración aplicándoles las medias suelas y tacones de goma, que colocamos a precios limitadísimos.—Clases superiores. — Medias suelas de goma desde 3'50 pesetas par, colocadas. — Tacones de goma desde una peseta el par, colocados. — COMPOSTURAS de todas clases a precios limitados. — RAPIDEZ y ECONOMIA. — RAMBLA DEL CENTRO, 35 - **VA VIEN**. — DULCE, 10 - HORTA. — TORDERA, 25 - GRACIA :: :: :: ::

Tractaments Zendejas

Per a la tos, ofec, bronquitis, anèmia, reumatisme, purgacions, grans, sífilis, gota, neuràlgies, neurastènia, i totes les malalties que provenen de la sang bruta.—Milers de testimonis d'Amèrica i Barcelona garanteixen l'eficàcia dels **Tractaments Zendejas.**

Es donen llibrets amb explicacions, de franc, en el laboratori

VILANOVA, 7 (entre la estació del Nord i l'Arc de Triomf)

Redacció i Administració:
Carrer de Barbarà, 15
Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 3'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors. — No es retornen els originals.

PAPITU

HE anat a passar dos mesos a Sant Feliu de Guíxols i un amic de tota confiança m'escriu que en les meves cròniques es coneix que no sóc a Barcelona.

Com que l'amic del qual parlo és un viu, no té res d'estrany que a través de la meva prosa hagi endevinat que passo l'estiu a fora. Hi ha home que és terrible descobrint coses amb el nas! Hi ha home que amb un cop de nas en té prou per a revelar el misteri més misteriós!

Una vegada, un altre amic, que gairebé és tan viu com aquest del qual estic parlant, també per la sola lectura d'una crònica meva endevinà que la dona m'havia fet un ull de vellut amb un plat soper, per haver-me trobat *infraganti* entusiasmadíssim *fraganti* l'all per la torrada amb la minyona del segon pis, primera porta, que feia quinze dies o tres setmanes era a la casa. Oh! Són molt vius els amics meus en general! Sort que en tinc algun de burro, que, sinó, no podria fer un... soroll que no ho sapigués tothom. Tot m'ho endevinen, tot!

...I jo que havia pres totes les precaucions per a que ningú se n'enterés de la meva sortida cap a Sant Feliu de Guíxols!

...I jo que, des de que sóc fora de Barcelona, no faig altra cosa que pensar dia i nit amb la rambla dels ocells, amb els ocells de la rambla i amb les... daixonses dels ocells de la rambla!

I jo que, a la fonda, així que veig un viatjant de comerç, sempre li pregunto si és de Barcelona, per a que m'expliqui si encara hi ha tan trànsit pel carrer d'Escudellers!

I jo que tinc el Pla de l'Os al bell mig de l'esquena!

Jo que somnio despert amb el carrer d'en Petritxol i amb els matons del carrer d'en Petritxol... i amb en Guimerà, que viu anant avall a mà esquerra, entrant per la Portaferrissa!

I la Bohèmia Modernista i el Parc Güell i el Poliorama i el Col.legi de Metges! I el monument de Colom, amb lleons i tot!

Jo que penso i glopejo mentalment tot això i molt més de la meva dolça Barcelona enverinada, com puc haver-me distret en les meves cròniques de ficar-hi un polset de tot això, per a que la meva prosa no resultés aigualida com l'estofat de dispesa? No ho sé. Sort que l'amic meu, de bona fe, me n'ha fet adonar! Sinó, de mica en mica en els meus escrits m'hauria anat tornant santfeliuenc, i quan hauria volgut canviar de camí ja no hi hauria sigut a temps.

Una vegada, distret, parlant, parlant amb una xicota, en comptes d'estar per la feina que havia de fer a dretes, a conseqüència de la posició en què jo estava em vaig anar desviant, desviant de camí, i com que la noia, badant, no em va avisar, tan aviat es va adonar de la cosa, com ja no hi hagué remei. Havia fet un bunyol com una casa!

Perxò jo sempre he cregut que és molt bo l'avisar. Ei, senyor, miri que va distret i per aquí no es passa! O bé: miri que no *es por ahí*! I un hom rectifica de seguida. Ara mateix m'han avisat d'això de què perdia barcelonisme escrivint i jo de seguida m'he dit: Ei! Al tanto!! Ferro!! Tomba, noi!!! I des del precís moment en què vaig rebre la carta avisant-me, estic preocupadíssim llegint i rellegint el PAPITU de cap a peus per a impregnar-me de barcelonisme.

I si amb el PAPITU no en tinc prou, llegiré els bàndols de l'Alcaldia i els *partes* dels municipals i el pròleg que en Benedicto ha posat a l'edició monumental de «La Monyos», o els editorials de tots els periòdics de Barcelona, que no es pot negar que de barcelonisme en tenen per donar i per vendre, alguns per lo primer i la majoria per lo segon.

I em faré enviar un tortell cada setmana!

I si no n'hi ha prou amb un, deu o dotze, que jo, si un dia deixo d'ésser barceloní com l'aigua de Vichy que es fa a Hostafrancs, o la butifarra de La Garriga que es fa a Les Corts, em moriré de tristesa. Ho juro per l'aigua de Canaletes que he vist beure a molta gent!

Falòrnies estrafalàries

ORIGEN DE L'AMOR CARNAL

SERMÓ PARÒDICH BÍBLICH DEDVIT DE DOCUMENTS RESGVARDATS EN LO ARXIU DE LA FOTAMENTA : PRONUNCIAT EN LO TEMPLE DE VENUS PER FRA ANSELM TAROT, MEMBRE DE LA ORDRE DELS MÀXIMS : EN L ANY DEL SENYOR MDCCCXXXVIII

GAUDEAMUS

ESTIMATS germans e nebots e oncles e cosins e fiols e padrins e parents de tota mena de manera, e àdhuch los que no en sou parents de ningú e uiuiu solitaris ; jo, hauent rumiat la mostra, e ab l ajuda de Nostres Deus Senyors diuins, ací vos dich :

Quan lo Totpoderós terminaua la gran obra, anomenada «Lo Paradís Terrenal» (dia sis de la Creació) decidí, per a que gaudissin en ell de les seues merauelles, formar l home e la dona, ben sia dit Adam e Eva. E mentre pensaua de quina matèria los modelaria, se cobrí lo cel de negra nuvolada, e de la nuvolada sorgí aigua, e de l aigua, en contacte amb la terra, sorgí lo fanch ; e Nostre Senyor Deus totpoderós li plagué lo fanch e agafant-ne bon pilot e manossejant-lo, ab sa gran sapiència ne sorgí una bola, exclamant :

—Que es faci lo cap !

E lo cap fou fet.

E agafant més fanch féu altra bola, ara més grossa, tot dient :

—Que es faci lo cos !

E lo cos fou fet.

També de fanch féu los braços e les cames e tot lo mecanisme.

Modelat l home, li lleuà lo Totpoderós de son cos una costeyla de la mitjana, e formà la dona. Emperò abans de transformar-los en carn, notà que ni l un ni l altre n eren dotats de lo menester per a... canuiar l aigua de les ol'ues, e atansant lo Creador de totes les coses un dit a refrech del front, meditá... e ab la lhum de sa sapiència relhuí en la sua memòria la solució. En fort pessich a l entrecuix de la dona, encara en imatge, arrencà un pilot de fanch, deixant ainsí prou obertura per a sa necessitat. E com lo llençar n és pecat, manossejant lo fanch ne féu una figureta... en forma de canonet, e plantant en son dauant a l home, l hi tirà, a l'atzar, anant a parar e clauant-se en lo bell mig de l entrecuix, ahont s hi destacauen dues bolitxes.

Satisfet ainsí Nostre Senyor Deus tot poderós, exclamà :

—Completa n és l obra ! Que es faci la pareyla carn !

E la pareyla se féu carn.

Esdeuingué lo nou dia e descansà lo Senyor (diumenge, dia set de la Creació e festa dominical)...

Ab tota la ignocència la gaudia la pareyla en les meraueyles del Paradís Terrenal : Emperò lo diable d en Llucifer, àngel rebellat, desitjós d estrenar l infern ab l hostatge de les primeres ànimes, s aparegué en forma de serpent verinosa ; e fixada en los uyls de la beyla dona, li féu notar que el tros arrencat de son entrecuix l ostentaua l home en la figureta... a frech de les sues bolitxes ; E atiada la dona Eva per l endimoniada temptació, e assenyalant lo seu lloc foradat, ainsí dix a Adam :

—Posa'm, lo meu companyó, aqueix lo teu canonet ací, que n és fet de mi e fet per a mi...

E lo nostre primer pare Adam, tot menjant d una poma camosina que ab intenció Eva li ofrenà, posà la figureta tota dins l'obertura de la beyla dona.

E d aqueixa encontrada del mascle e de la femeyla nasqué l origen de l amor carnal...

Des de lhavors s apareylen e s apareylaran, pels segles dels segles, mascles e femeyles de tota espècie, desitjant-se mutuament en sos afers sensuals, malgrat ne sia lo conductor de grans trastorns lo rei de la procreació, ben sia dit, l amor carnal.

TIBI DEO GRÀTIAS

TAROT

—Ja no tens al Gran d'Espanya?
—No ; ara tinc un baró, que és un títol més petit.
—*Vamos*, sí : un *titolet*.

PAGINA FEMENINA

(PER A DONES SOLES)

MOLTES vegades, a les persones sensates que s'han permès la llibertat de sermonejar-me, els he preguntat què cosa era la moral, i m'han respost que era la netedat de l'ànima. I jo m'he tornat tarumba volent-me explicar per què la netedat de l'ànima tenia de portar aparellada la brutícia del cos. Perquè hi ha que veure de lo que es preocupa la gent moralitzadora.

Gairebé lo que més els escruixeix és lo que té relació amb la higiene corporal, com són les ablucions i els banys.

Ja que som al temps, vull parlar-vos-en, dels banys i de la seva relació amb la moral.

Primera observació que reforça els meus arguments: fixeu-vos que a les platges estiuenques no hi veureu mai cap capellà en trajo de bany.

Això és un indici ferm de què els ministres del Senyor prescindeixen del plaer del bany, no per conveniència, sinó per imperiós manament de la moral, que si bé no condemna d'una manera expressa l'acte de remullar el cos dintre del mar, ho considera perillós per l'ànima.

I així com no s'hi arrisca cap capellà, tampoc—què dic tampoc!; molt menys!—gosa intentar-ho cap majordona, ni cap dama d'aqueixes que en diuen d'Estropajosa, amb lo qual no cal dir que els balnearis són una cosa deliciosa.

I ho són per molts motius; en primer lloc, perquè hi predomina la joventut, car les persones madures tenen molt present allò que diu: «*De los cuarenta para arriba, no te mojes la barriga*»; després, perquè, havent-se'n desentès la gent ortodoxa, la platja, a l'estiu, és una zona neutral de la moralitat, on no es fa cas de moltes coses, que uns metres terra endins tindrien una gravetat extraordinària.

Allí, el pudor—que, com ja vàrem deixar sentat, és una valor molt elàstica—permet la seva màxima dilatació i podem ensenyar ben tranquiles, sense cap remordiment de consciència, tota la carn que ens acomodi, mentre deturem la visual dels tafaners en determinats i breus espais del cos, que si no es veuen ja, prou que s'endevinen, i fan més efecte.

Allí els homes poden també mostrar davant de les dones tota l'arrogància de la seva figura, més o menys escultural, sense por de què ningú senti enrogiment a les galtes.

I allí, per últim, podem jugar lliurement uns i altres mig amagats sota el cristall blau de l'aigua, i, si tant ens convé, fins podem arribar a entonar un himne d'amor sota la protecció de les casetes de *família*, que humanitzen aquesta paraula, considerant-nos a tots com a parents.

Es per totes aquestes coses que la gent carregada de prejudicis tant es preocupen de posar entrebancs a la llibertat de platja, que per mi té molta més importància que la llibertat d'impremta i que la llibertat de consciència. I així veiem com un dia lluiten per evitar que hi hagi els departaments lliures, on s'hi banyen homes i dones barrejats; que una altra ocasió es preocupen de què sia totalment desterrat el *tapa-rabos*, substituint-lo pel trajo sencer; que un altre dia s'oposen a què cap banyista lluexi l'elegant *maillot* que tant entona les platges europees i americanes; i altres mil petites futeses que ofenen les seves conviccions anti-hidroteràpiques.

Vostès diran: Es estrany que si aquesta mena de gent tant i tan reneguen dels banys de mar, no es decideixin a combatre'ls cara a cara i a fulminar anatemes contra els que tenen la debilitat de concórrer a una platja.

Es que per fer això haurien de treure's la careta resoltament i declarar-se enemics irreductibles de tota neteja. En una paraula: haurien de confessar que són uns bruts, i això els posaria enfront de la Higiene, que és una altra mena de religió amb tants devots i maniàtics com les altres. I, és clar, com voleu que dues religions que han de conviure fatalment, es baralLin? No tingueu por: llops amb llops no es mosseguen.

ISABEL

CONTESTES

PAULINA. — Podria ésser lo que vostè es pensa, o podria ésser una altra cosa... Si el retràs data ja de dos mesos, és bastant sospitós; però lo millor que pot fer és visitar una llevadora.

FLOR DE LIS. — A mi no m'enreda; vostè és un home amb aficions de dona. Francament, la seva consulta la trobo poca-solta.

AMARANTINA. — Si és tan ric com vostè diu, aguanti-l'hi tant com pugui. Ara, que amb els seus quartos pot fer-se passar el malhumor amb un altre que sigui del seu gust.

VIOLETA. — Sí, amiga meva; els homes són ben estranys. Però cregui que l'hi perdonaran tot menys que els posi en ridícol públicament.

INNOCÈNCIA PAGESIVOLA

UNA xamosa pageseta anava per un camí, i en Met de cal Fabregas, xicot d'uns divuit anys, feia la mateixa via. En Met duia una portadora al coll, en una mà una gallina viva i a l'altra una aixada.

En un lloc en què el camí s'estrenyia molt, entre arbreda, la pageseta exclamà:

—Em fa molta por ficar-me per aquí, sola amb tu.

—I ara! Per què?

—Es un lloc molt solitari i podries abusar de la meva debilitat.

—Però... que no veus que vaig carregat? Em fugiria la gallina, i el pare m'estovaria. Encara que volgués abraçar-te, no podria.

—Bé, sí, però perquè ets un tonto. Si deixessis la portadora cap per avall i la gallina a dintre i l'aixada al damunt, ves qui et privaria d'atropellar-me!

—Carai! Saps que tens raó?

I en Met de cal Fabregas va atropellar la gentil minyona. Ei! Val a dir que no trobà pas una grossa resistència...

—Pepet, per Déu, que sóc honrada!

—Jo també, dona. Veuràs: pren informes pel veïnat...

L'ATRACADOR PALLÚS

CREGUI, senyor Benet—deia en Rosquilla al seu advocat defensor,—que això de fer d'atracador no em va pas gens bé a la cara. Tinc massa pega. Tres vegades que he atracat, dues m'han eixampat, i la primera... Vol que li conti lo que em va passar la primera vegada que em va passar per la gorra fer un atracament? Veurà. Era a Les Planes, un diumenge a la nit. Jo anava pel bosc, procurant que els mossos d'esquadra no em filessin, puix havia pispat 136 peles del calaix de cal Rectoret aquella mateixa tarda i sabia que em buscaven, quan veig venir pel corriol que jo anava un senyor amb cara de pasta, que anava amb una xicota pintada i empolvada fins allí.

—Fins on?

—Es un dir. Res: que em va venir la temptació de fer-li afluixar la mosca i... divertir-me amb la fulana. Decidit, em planto al mig del caminet i dic allò de: «Les pàfies, o la vida!» Fill meu, quina senzillesa! El fulano, tremolant com la fulla a l'arbre, m'habillà el rellotge—un «Longines» d'or,—la cadena, tres anells, la cartera i el portamonedes ple de plata. Quan vaig haver-m'ho ficat tot a la butxaca, vaig tenir una pensada: «Amb el trajo d'aquesta pinta no em coneixeria la parella!» I jo que si, que li dic: «Au, mano, canviem de roba!» L'hagués vist que manso! Es tregué els pantalons, l'americana i l'armilla i canvià aquestes prendes amb les meves sense fer cap objecció. Acabada la cerimònia, vaig dir-li: «Ara, guillent i de pressa, si no vols rebre!...» I va fugir per aquells boscos com si l'empaitéssim. Llavors vaig dir a la fulana, que, tota tremolosa, contemplava l'escena: «Ara, jo i tu farem brometa, eh, xava?» «Com vulgui», em va dir. «Som-hi. Posa't com cal...» Excuso dir-li: la cosa anà com una seda. Acabada la tasca, ella em digué: «Què? No em fas cap regalet, salau?» Vatua! Era una barram! Però jo, cavaller abans que tot, no podia desairar a qui tan amable s'havia mostrat amb mi. Fico mà a la butxaca i... el renec que vaig deixar anar van sentir-lo a Vallvidrera. Figuri's que a les butxaques de la meva roba el fulano se'n va endur tot lo seu i les 136 peles *meves*... I el seu trajo era d'alpaca, d'aquells que a «L'Aguila» valen 29 pessetes!

—Caram! Si que va ésser un bon debut!

—Sense comptar divuit visites de metge per a treure'm lo que em va encolomar aquella bandarra!

—Estava coberta de deutes i en Ricard me les va pagar.
—I així va tenir-te tota nua...

TELEFONIA PRIVADA

La Laieta i el Ton eren casats de nou. El Ton no tenia un no per la seva muller. Cor que vols, cor que desitges.

—Ton! Compra'm un gramòfon!

A la mitja hora la Laieta tenia en son poder un superb gramòfon, que no es cansava de fer tocar.

—Voldria una nina de les que diuen «papà» i «mamà».

La millor nina de tot el basar fou portada a la Laieta, i ella no donà l'abast de jugar-hi i de fer-la parlar.

—Ai, Ton! Voldria un telèfon a casa!

El Ton corregué a fer instal.lar un telèfon. Ja el tenia.

—Com se fa, Ton?

—Mira, apretes el botó i apliques la boca a la botzina. Així, veus?

Quan la Laieta sapigué telefonar, no parava un moment de demanar comunicació. Tot el dia se'l passava apretant el botó i amb la boca a la botzina.

Aquella nit el pobre Ton tingué una *pesadilla* tremenda. S'ofegava, el xicot.

Per fi va poder despertar-se. La Laieta, amb tota la seva força, li apretava el llombrigo, i amb la... botzina a la boca anava cridant:

—Centre!... Centre!...

UN DE VIU

En Pau volia anar de meuca, però tenia por que li embrutessin la canyeria, i com que sentia parlar dels preservatius i ho veia també en els anuncis, decidí comprar-ne un.

Després, passant per un carrer on hi havia vianda a dojo, es topà amb una *jamona* que encara podia passar; després de regatejar si cinc peles, si tres peles, per fi es varen entendre.

Al cap d'una setmana justa i cabal li brotaren unes purgacions com un temple, i decidí anar a veure el metge.

Lo primer que li va preguntar fou si sabia lo que tenia, i en Pau, tot pansit, va confessar que eren les mateixes que havia traginat quatre anys endarrera, i el metge va dir-li que aquesta enfermetat tan vulgar pot evitar-se, ja que és la més senzilla d'esquivar.

—Bé, bon home; escolteu—va fer-li el metge.
—Per què, almenys, no compràveu un «xubasquer»?

—Si ja en vaig comprar un!—va contestar en Pau.

—I no us el vau posar?—replicà el metge.

—Home..., vaig posar-me'l després de la feina!...

C. Apat de Poc

REDACCION

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10 DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BÉTICO

EDICIÓN DE BARCELONA
ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

DIRECCION

SEGÚN EL VIENTO
SE ADMITEN SUBVENCIONES

Año I — Director: BUENDIA Y GASSOL — Núm. 1420

NOTA POLITICA

(Siempre con la cebolla en la cabeza de dar gusto a nuestros lectores, en el buen sentido de la palabra, de ahora en adelante, si no hay entrebanco, publicaremos esta sección a cargo del sibarítico hombre público Cels Tira, que la escribe en catalán, traduciéndola a la lengua de Romanones y Perico Milá nuestro director Buendía y Gassol. — N. DE LA R.)

Esto de Marruecos está que sopla. Y todo porque nuestros gobernantes tienen pan en el ojo y no hi tocan. Yo, que de esto sé una pila, tengo un remedio que sería poner aceite en una lux.

¿Quiénes nos hacen la de aquello en Africa? ¿Los moros, oy? Pues suprimiendo los moros se acababan las batusas. ¿Y cómo suprimir los moros? Bautizándolos. Entonces serían cristianos y no moros, y aquello sería un excusado de aceite. Un pajarito nos dice a cao de oreja que también así piensa Alba. Los grandes hombres muchos golpes coinciden.

***

El hervido de las reparaciones ya hace tres cosas. De excelente tinta sé que la Comisión ha enviado a buscar a Tonet, el relojero de la cantonada, y a Quico Coqui, el ataconador de la calle de Tres Camas, para que digan la suya, ya que en esto de las reparaciones hi tienen la mano rota.

***

Sé que los conservadores han comprado un gavadal de termómetros. ¿Que por qué? No barrinen, que no caerían. Los pobres lo hacen para ver si suben.

***

Me juego un sueldo que Cambó adoptará, de golpe y vuelta, determinada actitud, que, para no esguerrar la grúa, no digo. Ya veréis como se confirma esta espatarrante noticia.

CELS TIRA

PAPEL SECANTE IMPERMEABILIZADO
(PATENTE 39,468)
Unico que no chupa los líquidos. De venta en todas las zapaterías y tabernas.

LA ACTUALIDAD ACTUAL, O EL CULO DEL SACO

Esto de los Bancos me ha hecho de pequeños. Afigúrense que el otro día se me acuesta un concejal, que es pez gordo, y me dice:

—Buendía, tú estás más escurado que una jícara en un bautizo. Ahora que hay enrenuevo en los Bancos, ¿quieres una buena colocación?

—Como no como, ¿cómo no?—hice yo. (¿En qué se parece un perro al año 1991? Pues, en que «cap i cua».)

—Pues te daré un empleo. Estarás al frente de un Banco...

No me veía de ningún ojo. ¡Yo dirigiendo un Banco! ¡Yo meneando pañas! — luego resultó que el muy sudado me endiñó un permiso para vender tramusos «frente al Banco de Barcelona»! Nada: que desde entonces le hago morros.

(Un piano eléctrico ¿a qué ciudad catalana se parece? Pues, a Sol...sona.)

¿Qué me dicen del calor? Yo el otro día compré, para regalarlo a un loro al que hago los gigantes, un rosario hecho de pega dulce, y se me liquidó. Es la única vez en mi vida que he logrado «liquidar cuentas». (De rosario...)

¿El mar en qué se parece a una mujer averiada? En que tiene flujo...

Este año no voy a fuera. Me contento con ir cada día, cabo el tarde, a ver a Daurella o a Pla y Daniel. Así voy a «ver a neo» y no gasto ni una paña.

¿Por qué uno que no sabe nadar mueve tanto ruido? Pues porque es un hombre «cano-nada». (¡Qué malo es!)

Tengo engiponados 626 versos para los juegos florales. Yo no miro delgado: no viene de uno, y tiro por todo arreo. Como Ribera y Rovira no me estalone, me haré barba de oro.

Para estos días que el sol torrefacciona de valiente, lo mejor es ir con alguno que os haga sombra. Por esto Olérdola va siempre con Serradell y Amichatis con Capdevila.

Sé de buena tinta (4 pesetas litro) que el Metro quedará enllestido antes que la Exposición, por allá el año 1969, palmo más, palmo menos. Pallardó confía verlo. Si que beben a galito.

¿De qué color es la ley? No tiene pas color, diréis vosotros. Pues badáis. La ley casi bien siempre es violada.

La nueva distribución electoral me ha hecho de pequeños. Yo que soy hombre *de-voto*, ¿dónde voto? Qué ganas de esgarriar la cría, ¿verdad?

Cierta parte de la leche ¿en qué se parece a los cantos de los enamorados? Pues en que «sera-nata».

Tengo un amigo del alma que se ha comprado, muy acomodo, un vestido blanco. Yo, para no hacer un feo, me he comprado otro, también claro. Es aquello: cuando más amigos, más claros.

Hay casas de diferentes colores, pero un servidor asegura, y no admite que le hagan la encuantra, que todas las casas tienen el mismo color. Sí: todas las casas son *moradas*.

Y basta, que quiere decir ordinaria.

BUENDÍA Y GASSOL

EN LA LINEA DE PICAPAJARITOS

UN SUCESO ENIGMATICO

Ayer, cabo el tarde, se tuvo noticia en el Gobierno Civil de que en la línea de Picapajaritos (en dialecto, Picamoixons) había pasado algo gordo, que no se sabía bien bien lo que era. Al principio supusimos que esto gordo que había pasado por la línea era un tren, pero pronto caímos del burro. El telegrama recibido decía por este taranán:

«Descubiértose que en tren número 369 viajan sin billete dos sujetos enmascarados sospechosos.»

¡El rebomborio que se armó al enterarse de esto! A corre cuita se movilizó la guardia civil, el somatén del distrito quinto y la Cruz Roja con murga y todo. A las ocho se tuvo el parte que copiamos:

«Enmascarados mueven mucho ruido.»

¿Quiénes serían? Todo dios dijo la suya. ¿Serían pistoleros? ¿Serían vegetarianos? ¿O de Acció Catalana? ¿O federales? Como en los centros oficiales no decían una papa, encomendamos a Perico Gatoses, nuestro redactor de casos insólitos, que esbrinase la cosa.

Gatoses tocó el dos en aeroplano de segunda mano y a las 10 nos enviaba la solución del rompecuellos:

«Mucho ruido de bojetes y pocas puntas. Los dos sujetos sin billete, enmascarados, que movían tanto ruido, eran maquinista y fogonista tren. Que se pongan tranquilos Gobierno Civil.»

Vet aquí como total nada. En la Bolsa ha renacido la calma.

SORTIJAS DE ORO CON UN BAÑO DE latón para ricos que no quieran hacer el caca. Ultima creación de la moda. Pídase en todas partes.

SUCEDIDOS

El ataconador Juan Gargamelló ha denunciado a la autoridad eclesiástica que le habían biriado una mancha. La policía ha detenido, por si era el autor del rapium, a Pedro Salicnos, de oficio quitamanchas.

—El carretero Justo Pallús recibió la visita de unos gitanos que propusieron esquilarle un macho. Pero los muy brétoles, no tan sólo se lo esquilaron, sino que se lo afeitaron.

—Por haberle dado un pimiento, ayer en el Mercado del Muñeco una mujer llamó «mantecosa» a otra. El hervido que se armó fué tanto, que las bombas del Parque se personaron en el lugar del suceso.

VACANTES

INSPECTOR de hetairas del Ayuntamiento de Banyuts. Sueldo anual, 12 ptas. Gastos de botica, gratis. Gangas a dojo. Se requiere juventud y barra.

MÉDICO del pueblo de Arenillas de la Vejiga, provincia de Albacete. Obligación de atender a 48 vecinos y dos mecas de dicho pueblo y a las de los vecinos Cagarrutas de Chivo, Mastuerzo, La Regatera, Condones y Barragana del Arzobispo. Sueldo anual, 26'62 ptas., pagaderas en especies.

FUTBOLISTA, medio centro, para el equipo de Meaclaro. Requiérese que sea rubio, pues a la alcaldesa no le hacen pieza los morenos: joven, pues a la alcaldesa, etc.: que proceda de un *team* de upa y que no haga tongo. Ganará 100 nabos al mes y la amistad de la alcaldesa. Solicitudes, todo seguido.

—Em troba malament, oi?
—Al contrari, senyoreta. Trobo que està molt rebé.

L'HUMOR ESTRANGER

La portera (des de baix).—Hi ha el seu amic, senyoreta!... Li dic que pugi?...
—No, senyora, no!... Fiqui'l dins de l'ascensor i ja el farà pujar demà, quan portin els diaris...
(De *Ruy Blas.*)

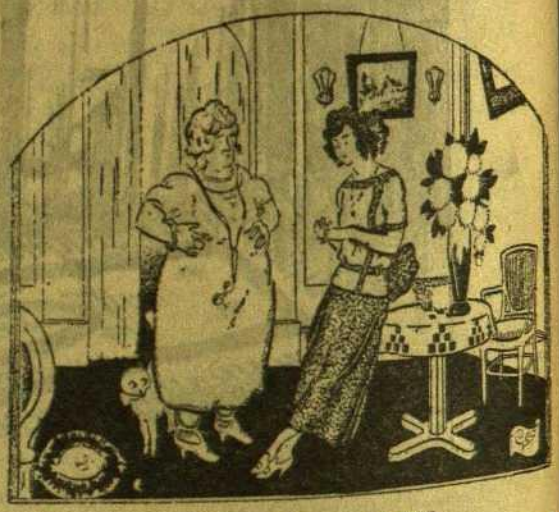
—Es una noia? Més m'hauria agradat un noi.
—Bah! No s'amoini; la diferència és ben petita...
(De *Sans Gêne.*)

DE VISITA

—La trobo no sé com, senyora Paula!
—Sí. No estic gens bé. He perdut el color!
El noi terrible.—No, mamà, no l'has perdut. Jo ahir el vaig veure a la tauleta de nit!

—Aquesta platja nostra té cada dia més importància... Fixi's que d'ençà que ha començat l'estiu ja hi han hagut tres ofegats...
(De *Le Journal Amusant.*)

EXEMPLE MATERNAL

—Vols casar-te? Però, filla meva, tu has perdut el cap! Jo en tota la meva vida no m'he casat cap vegada!
(De *Sans Gêne.*)

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS, ETC., ETC.

XAFARDERIES TEATRALS

No hi ha més: s'ha de patir! Ara que servidor tenia ganes de treballar—és un dir,—no hi ha manera de fer una mala crítica.

Excepció feta d'«Eldorado» i del «Còmic», tots els demés teatres estan en vaga com si fossin del ram de la fusta, del ram de l'alimentació, o del ram de la pell, i haguessin pres l'acord de plegar el ram.

Per cert que quan els sindicalistes aconsegueixin assimilar-se els teatres, se'n veuran un bull per classificar a quin ram pertanyen.

A fi de què no es trenquin el cap, jo els proposo incloure'ls dintre el ram de la *pell*, perquè les *pells* són lo que més hi abunda.

Mes, amb tot i això, encara no hem dit una paraula dels espectacles, que ara com ara és lo que més ens interessa tractar.

Per aquest motiu passarem a parlar de «Catalina», no el vaixell de la Companyia Pinillos ni el mercat de Santa ídem, sinó d'una sarsuela més vella que el Noi de Tona, que es va reposar al teatre «Còmic» sots el patronat d'en Beüt.

Es una obra més lírica que en López-Picó, però tan destenyida, que a la generació actual li fa l'efecte d'un auto sagramental; i en matèria d'*autos* ens estimem molt més un «Ford» amb una senyora dins, que no pas la «Catalina». Ara, que la companyia hi va posar el coll i l'obra va sortir com una seda, que és tot lo que es podia demanar.

La gent d'«Eldorado», que plega el dia 8, segueix entretenint al públic amb la xamosa revista «Barcelona se divierte», que compta amb elements prou consistents per fer passar una bona estona.

Sobretot si es tracta de les segones tiples, que si éns les oferissin per un viatge llarg, els hi faríem més honors que si fossin *primeres*.

Diuen que la Loreto i en Chicote han quedat tan prendats de Barcelona, que quan tornin ja portaran ben après allò de *setze jutges mengen fetge d'un penjat*.

L'HOME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

MONTE-CARLO.—Les germanes Casanovas, que no tenen res que veure amb l'advocat del mateix nom, i la Pilar Alemany, omplen aquesta casa.

FOLIES BERGÈRE.—Encara són de bona fe, i totes les senyores surten amb pantalon tancat i llarg, pantalon de *virgo*. La Domi conta un dia sí i l'altre també xistos papitescs a la concurrència.

SEVILLA.—La Paquita Soviet ensenya els principis comunistes al públic i fins altres coses que, encara que no són principis, sinó *finals*, són bastant *comunistes*.

POMPEIA.—Una de freda i una de calenta. Molta patata, i que per molts anys pugui contar-ho el senyor Puig, director artístic i *culinari* de la casa.

NOVELTY.—La Bella Dorita, que encara fa aixecar més de dos cents quilos d'entusiasme al *respetable*.

L'As.—L'Angeleta Francès està cada dia més bonica. Té uns matons més bons que els de casa la Serafina, de Pedralbes. La *Manolita* Collado, quan s'obre de... capa, l'envestiríem pitjor que «miuras».

ROYAL.—Segueixen tirant de *Pepita* Mijares. Això de tirar és un dir. La Coralito fa venir ganes de fer un capbuçó.

A part de tot això, cal consignar una *juerga* a pal sec feta per la «Penya dels Atordits» amb la col.laboració d'un periodista papitesc. Hi havia uns fabricants de paraigües i unes senyores que els hi diuen Lola i Pepa. Demés, un ex-ximple «bombillesc» que tirà l'ham a una *lecheria* del carrer Nou.

Consti així per admiració de generacions futures.

BOXA

Ja se sap i no admet conferències. La cosa està més clara que l'aigua bruta. Voleu força badocs, i, per tant, pessetes? Ensenyeu cuixa, bones pitreres i alguna anqueta que estigui bé. Això del Parc és una repetició de «L'As» i «Novelty»; però com que n'hi ha d'haver per tots els gustos, aquí ho fan amb homenots, i aquests, en lloc de posar-se aquell parell de nius d'orenetes als pits, vulgus mamelles, com fan aquelles donotes, que per mi vull, se'ls posen sota el llombrigo i els amaguen amb uns culans de coloraines que afavoreixen d'allò més les negroses cabelleres de les cames i caixa pectoral.

Tractant-se dels combats finals per als Campionats de Catalunya, varen ésser molts i molts els que hi van deixar les dues peles, i a fe que no els devia pas sapiguer greu. Solament la lluita internacional entre Sabadell i Terrassa, que va guanyar aquesta darrera, ja les valia. Després aquell nano que es diu Vitrià i que és un peixet que es porta l'oli, la sal i força tomàquets. La parella Armengol i Valiente, que seran per ara i sempre els campions de lluitadors dolents. En Madi, que a Sils el varen rebre amb repic de campanes i traques, en celebració d'aquells quatre copets que van donar celebritat al poble. En Fàbregas, del Centre de Dependents, que té un no sé què amagat que enlluerna als que se li posen al davant i els converteix en admiradors, que encara disfruten veient-lo com els atunyina.

Tot, tot va anar bé. Fresquets i contents els que ens ho miràvem. Calentets i empipats els que varen rebre, i la taquilla amb rialleta d'agraiment.

Tornem-hi demà? Tornem-hi!

OZZIR

BANYES I BANYUTS

Avui, per sobre del nostre bon humor, hem d'associar-nos al sentiment general que va produir la desgràcia d'en Ventoldrà, l'únic «torero» nascut a nostra terra; i ens en planyem perxò, per ésser un paisà nostre i per ésser un home que a més a més viu en el país de la fantasia, puix encara que hom digui el que vulgui, aquest xicot serà sempre un «torero» de lo més dolent, tan dolent com molts altres que surten al *redondel*, però amb una gran quantitat d'amor propi, que el converteix invariablement en acaparador de tota mena d'accidents.

Els «toros» de Sotomayor i el substitut d'Anastasio Martín eren indignes de venir a la plaça de Barcelona;

qui no va rebutjar-los, especialment al primer, mereixia menjar garrofes; el president... *Bueno*! Al president ja li van dir tot lo que calia i no era poc.

En Ventoldrà fou agafat als tres minuts de començar la festa; ni va pendre l'alternativa.

En Saleri hagué d'entendre-se-les amb quatre animalots i ho va fer bé com sempre; sí, com sempre; en Saleri és com aquelles «estrelles» de les primeres parts que tothom aplaudeix, però que ningú sap com se diuen; en Saleri no ha quedat malament més que una vegada que es va fer retratar vestit de jaqué al costat d'en Romanones... però en la plaça mai.

També hi havia en Silveti, el mexicà, que ens recorda un *hombre salvaje* que vam veure a la festa major del poble i que per deu cèntims donava clatellades a un conill viu; si els «toros» no tinguessin banyes, en Silveti faria com l'*hombre salvaje*; ara que, tenint-les, ha d'acontentar-se fent totes les bestieses possibles per a passar l'estona sense que la gent se n'adoni de què no sap torejar.

En resum: la *corrida*, plena d'incidències; la plaça, plena d'*almohadillas*; la gent, cridant *palabras malsonantes*; tot això a l'agradable tempera de 84 graus sobre zero (es van gastar deu rals de paper secant per a eixugar-li les aixelles a en Silveti).

Voila tout...

TITO FLAVIO

Ens diuen que en Ventoldrà pateix una ferida greu a l'entrecuix.

—I, sobretot, tingues present que la dona no deu enganyar al marit.

—Doncs, i qui?

ANÈCDOTA D'ULTRATOMBA

És de tots ben coneguda la fama papitesca que el rei Alfons XII deixava arreu per on ell passava; la seva mort, però, fou la pedra de toc que féu desbordar la fantasia popular, que, com sempre, hi afegí la seva dosi de sal i pebre.

A continuació trameto als llegidors del PAPITU una de les més gracioses creacions d'aquesta fantasia.

Diu que, en arribar el rei a la porta del cel, Sant Pere va barrar-li l'entrada, car deia que no duia la documentació en regla.

—Que sí que entraré!

—Que no entraràs!

Varen fer un xivarri de mil timbals, exposant l'un els drets que tenia per entrar, i apoiant l'altre les causes per les quals no li ho permetia.

Amb aquestes van arribar Nostre Senyor i Sant Josep, que venien de fer el tomb, i veient aquell batibull va preguntar Nostre Senyor a Sant Pere:

—Què passa, Pere? Què vol aquest senyor tan carregat de creus i de medalles?

—Vol entrar de totes passades!

—Qui és?

—Alfons XII, rei d'Espanya.

—Ca, barret! No entrarà pas! Té un farcell de pecats massa gros.

Llavors intervingué Sant Josep, dient:

—Escolteu, Jesús: aquest home no va deixar mai d'encomanar-se a mi cada vespre, i ja que jo tinc promesa la salvació eterna als qui facin això, espero que us mostrareu indulgent, per mor de no fer-me quedar en ridícol davant dels meus devots.

—Però, Josep, no mireu que a la terra tothom coneix les seves trapaceries i que si per atzar s'assabentessin els homes que aquest trapella, malgrat la seva vida llicenciosa, gaudeix de la infinita glòria com el més pur dels nostres angelets, el descrèdit per a la nostra proverbial justícia seria espantós.

—Tot el que volgueu, però primer és la paraula. Demés, amb els meus compromisos haveu de tenir certes consideracions, que no en va sóc el vostre pare.

—Bé, vaja! Si ja ho sé que per massa bo em tornaran a crucificar. Que passi, però abans de tot, que fermin les *onze mil verges*. Encara faria una atzagaiada aquest faune!

CACATA DI MOSCA

LES MITGES DEL RECTOR

El rector de Maspelat, mossèn Crostons, tenia una majordona jove i guapassa i el son molt fort. Lo primer no té res d'estrany, ja que tots ens en fem càrrec, i lo segon, amb un bon despertador es remeiava.

Però cert dia en què el pobre rector es va descuidar de donar corda al despertador, tocaven les set en el rellotge, i mossèn Crostons encara clapava. Sort que el sagristà, estranyat que no es veiés llevat al rector ni a la majordona, mogué un gran terrabastall a la porta.

—Què? Què hi ha?—exclamà el rector, esverat.

—Què? Què passa?—féu la majordona, esfereïda.

—Que són les set, mossèn Crostons! I tenim missa a dos quarts!

El bon capellà es vestí amb una rapidesa de pel.lícola. Amb quatre esgarrapades estigué llest, i tocaven els dos quarts quan sortí a l'altar per dir la missa quotidiana.

Però entre els feligresos es declarà una epidèmia de rialles, que el bon home no sabia a què atribuir.

—Tu—digué en veu baixa al sagristà que l'ajudava.—De què riuen?

—No sé, mossèn Crostons... Com no sigui...

—Què? Digues...

—Que porta una mitja blanca i una altra de negra...

—Maleïda pressa!—digué el rector.—N'he agafat una de la majordona!

MAL PER MAL...

Arribà al poble mig tísic, amb els braços i les cuixes aclivellades de pics que no eren altra cosa que les punxades d'una agulla de platí. Les punxades no haurien sigut res de l'altre món si no representessin les portes per on entrava la morfina.

Però tan cansat estava dels mals que produïa aquella droga que feia oblidar els mals, que determinà allunyar-se de la ciutat per fer vida sana i casolana. Els primers dies era com un cos pansit; però a mida que anava oblidant l'agulleta assassina, li anaven entrant els ànims i les energies adormides.

El temps tot ho cura, però el temps també és alcavot de tot el que ve després del guariment.

Hi havia en el poble una carnissera carnosa, sapada i fresca com gel, encara que a voltes sigui fet amb aigua infecta. Aquella dona acabà per constituir la segona dèria del morfinomen, i no parà fins obtenir d'ella totes les divines concessions.

Tot es forjava d'amagatotis, tot. A ple camp i sota un pi; al paller i dessota el taulell de tallar carn.

No era d'estranyar, doncs, que l'home de ciutat, mig regenerat, comencés a fer altra vegada mala ganya.

I com que tot anava d'amagatotis, d'amagat treballava també un mal molt virulent, fins que brotà a fora i no hi hagué altre remei que córrer a ciutat a consultar el metge.

Aquest, en veure'l de nou amb cara de funeral, li abocà:

—Es veu que no hi ha remei; vostè, amb els paradisos artificials, es mata lentament.

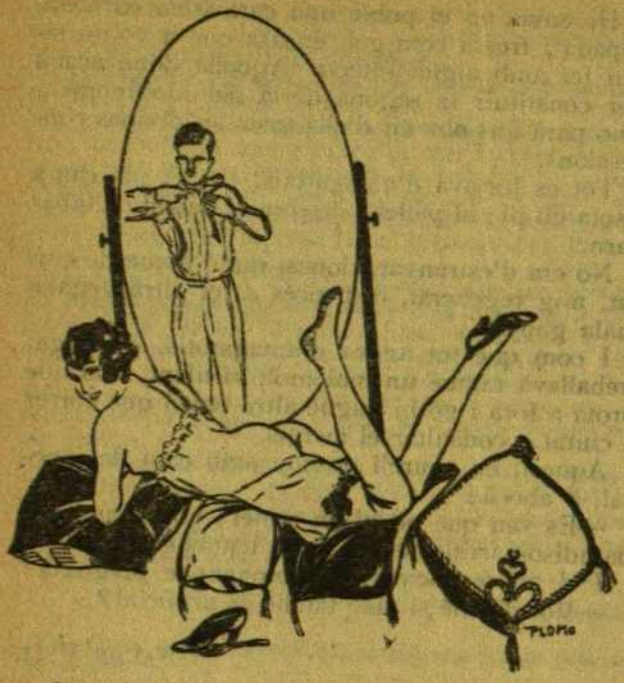
I el pobre pacient, desbotonant-se preguntà:

—Vol dir-me si això també és artificial?

Faune Vell

—Ai, Quimet! Em sembla que m'has fet mullar.

—Sí, però no t'hi ageguis més a la platja, Lulú. Tinc la boca plena de sorra!

TRETZE A TAULA

La Rosalia, filla gran del senyor Ramonet, era més bona que el pa d'ametlla. Per fer un favor no reparava en sacrificis.

Un dia el senyor Ramonet, la Munda (sa muller), la Rosalia i en Pauet, promès d'aquesta, foren convidats a dinar a casa el senyor Canalies, un antic amic de la família. I com que els de la família Canalies eren nou, es trobaren tretze a taula.

Tretze! La família Canalies era en extrem supersticiosa, i a l'adonar-se d'aquesta circumstància no pogueren dissimular el seu disgust.

Quin desori s'armà!

—Jo no m'assec a taula!

—Que el nen petit mengi a la cuina!

—Quina mala estrugància!

El senyor Ramonet, esverat, no sabia pas què dir... Ves quin compromís...

Sort que la Rosalia, que era tan bona, es compadí de tots i trobà la solució.

—No s'alarmin—va dir, vermella com un tomàquet.—No serem tretze a taula.

—Com, que no?

—No. Serem catorze. Servidora està embrassada. Oi, Pauet?

La pobra xicota encara no s'explica com sa confessió, feta per calmar el neguit de dues famílies, va ésser tan mal rebuda.

XAFARDERIES

*** En C.ll.s. s'estava dies enrera a la peixera del Círcol del Liceu, i a l'acera, davant mateix de l'«exposició permanent de mòmies», es deturaren quatre xicotes d'aquelles de deixa'm encendre.

—Apa, don J.s.p—exclamà un dels «treballadors» de la casa.—Si vostè fos *sultán*, a quina tiraria el mocador?

I l'ex-prohom liberal respongué:

—Ai, fills! Jo ja fa temps que no em moco!

*** A la penya de Novetats, el doctor No..., parlant dels *extravíos* i exageracions de la política, exclamà:

—Jo mai he cridat *visca* ningú!

A lo qual respongué un dels presents:

—Està clar! Com que és metge!

*** En un poble de la costa hi havia fins fa poc un rètol que deia:

«Es prohibeix el trànsit de veícols que vagin sense conductor.»

I resultava que dels veícols que anaven en tals condicions, ni un es deturava al llegir-ho.

*** En un carrer dels volts dels Escudellers hi hem llegit aquest rètol:

«Ceal qilan caretones.»

Això ens recorda aquell que fou tan popular en temps dels nostres pares, que deia:

«Se dan lavativas (a judas).»

Pobre Judes!

*** Sentit en un local del carrer de Marian Aguiló, on, algun que altre cop, s'hi juga al *monte*.

—Mato al «rei»!

—Sóc *cómplice* amb tres pessetes!

*** L'altre dia, en S.ll.s, un dels senyors *bien* que té més enredos a Barcelona, es va presentar a l'«Aero» de dol rigorós.

—Qui se t'ha mort, noi?—li preguntaren.

—La tia.

—Caraí! I de què ha mort, pobra senyora?

—D'un atac... Per cert que vaig tenir un surt!

—Es comprèn!

—No! Es que el metge, de primer antuvi, em va dir que allò no fóra res...

Cal dir que en S.ll.s és hereu únic.

*** Llegim en una revista francesa el següent fet:

«Una jove europea que vivia al Congo va ésser violada. Tenia quinze anys. El Tribunal de primera instància va absoldre al sàtir baix el pretext de què en el Congo, a partir dels deu anys, les noies es presumeix que no s'oposen a tal acte.»

Caraí, caraí! Volen dir que aquí no passa com al Congo?

*** Quan es discutia a la cambra francesa el vot de les dones, un diputat va cridar:

—Què, donareu el vot a les histèriques, a les prostitutes?

I una veu femenina, des de les tribunes, respongué:

—No voten els m...?

*** En una bisuteria de l'Eixample:

«Se regala una bella prima a cada comprador...»

Es veu que els amos tenen un considerable stock de cosinetes maques.

ORQUESTRINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA
Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.°

Correspondència

Jack: La seva historieta resulta més diluïda que un bolado. Es massa llarga i al final li manca un estirabot que faci esclafir la rialla. Malgrat això, veurem d'aprofitar-la pel Calendari. Si li és possible, faci coses a base de xistos; no hi fa res que s'hagi de riure molt; si algun llegidor es trenca, ja li comprarem un braguer.

A.: Vostè dibuixa molt bé, però és llàstima que faci coses tan personals. Com pot veure, les il.lustracions de PAPITU han de tenir un sentit de sensualitat i picardia que li manca al treball de vostè.

Anodrack: Resulta massa pe.it i massa *llepadet*. Es veu que hi ha perdut moltes estones; i diem que les ha perdut, perquè no pot anar.

Josep du Chemin de fer: Farem una tria de lo que ens envia i li agraïm la bona vo'untat, desitjant-li que el ranxo li sigui profitós.

F. R.: El seu dibuix, sincerament li hem de dir que és poc ferm. Té una simplicitat ingènua, de noi que comença. Demostra, però, que si s'hi fixa pot arribar a fer quelcom més sòlid. No li facin por els negres; carregui les tintes amb valentia i faci ressaltar els contorns per a que les figures resultin de *bulto*. Als lectors de PAPITU tot els agrada de *bulto*.

Escura-nassos: Rebut, i gracies. Ho publicarem aviat, no tingui por.

Figuereta: Vol que ho publiquem ara mateix? Doncs va:

M'agraden els teus melons
perquè són molsuts i grossos,
i *hasta* em vénen temptacions
de menjar-me'ls a tallades.

Vostè diu que això és vers lliure, i no l'hi contradim. Està content?

Romeu: Si no sap fer altra cosa que copiar contes que ja s'han publicat al nostre setmanari, ja es pot desar, o intentar encolomar-los en altres cases que badin. Aquí no bada ningú.

Patroncito: Home, com segueixen per Buenos Aires? Sí, sí; ja sabem que el nostre és dels pocs setmanaris catalans que es troben a tot Amèrica. Ens sembla molt bé la seva indicació i procurarem seguir-la. Envii altres coses, que les publicarem amb molt gust. *¿Cómo no, amigaso?*

TALLERS GRÀFICS COSTA, COMTE DE L'ASSALT, 45.—BARCELONA

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort modern. — Carrer Ballesteros, núm. 105. Telèfon 197 G.

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades. VIAS URINARIAS.—*Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PESETAS CAJA. IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *eczemas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticárica*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO :: :: :: :: DEBILIDAD NERVIOSA.—*Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO. AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.*, Montcada, 11, Barcelona. — VENTA: *Farmacia Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

KABROL

Fa desaparèixer les cabres instantàniament i sense cap compromís.- Preu del frasc **Una pesseta.** - De venta en la Farmacia del Dr. BARTOMEU, Plaça Universitat (cantonada Tallers).

MAISON MEUBLÉE (Verdura) Habitacions a 5 ptes. Barbará, 27 Telefono 3292 A. Barcelona.—Gran confort i saletes de bany.—Telèfon privat.—Ascensor.—Continuament reformat a la moderna.

CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 30, PRAL. De 11 a 1 i de 6 a 8. SIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes :: :: ::

EL FLUJO BLANCO
ENFERMEDADES DE LA MATRIZ
SE CURAN CON LAS
IRRIGACIONES DEL DR. VALLEY
VENTA EN FARMACIAS Y DROGUERIAS

CALCETINES REFORZADOS para un solo pie, fabricados por encargo. La ruina de los pastores: Matacabres «Ràpid». A la primera vegada, R. I. P. LA MUNDIAL, Espalter, 6 :: ::

SELLOS UPINE SAS
Curació ràpida de la Blenorragia, Cistitis, Uretritis gonocòccica i demés malalties de l'aparell urinari.
CENTRES D'ESPECIFICS I FARMACIES

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)
Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció central - Saletes de bany - Telèfon privat. — Portal de Santa Madrona, 6 (Davant del Banc d'Espanya) Barcelona

SULFURETO CABALLERO Producte patentat contra la SARNA (roña). Sens dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 66, Barcelona, i Centres d'Especifics :: :: :: :: :: ::

—Pendrem un quarto, oi?
—No, que la gent pensaria malament. Prenem-ne dos, i així es creuran que som casats!